

maasse for det ærede Medlem, jeg veed ikke, i hvilket særligt Forhold han staar til Kronborg Amtstue. Derfor dette Spørgsmaal skulde være bragt ud af Verden i Fjor Foraar, saa havde det kun været muligt ved fuldstændigt at opgive det, hvorimod det nu vil være muligt at gaa frem som ifjor Efteraar. Det ærede Medlem vil jo erindre, at hele Striden om Konstitueringssummen for Kronborg Amtstue først blev optaget i Finantsudvalget, efter at Lovforslaget var blevet forkastet; saa længe det ikke var forkastet i Fjor, blev der ikke rørt derved. Saa meget staar altsaa fast, at den Grund, som det ærede Medlem selv i Betænkningen har anerkjendt, at man i Fjor fastholdt de 2 Punkter i den Form, de havde, var ikke Hensynet til Formen, men Hensynet til den Realitet, der skulde sig derunder, nemlig det administrative Overgreb, man søgte at forhindre, og jeg har aldrig hørt fra mine Meningsfæller og allermindst fra det ærede Medlem den Paastand offentlig fremsat, at han holdt paa de 2 Punkter i Fjor, blot for at finde en Form, der var uacceptabel for Regjeringen og Landsstinget, men derom gad jeg gjerne nu høre en Erklæring. Jeg har altid hørt, at Grunden til, at man fastholdt Formen paa det to Punkter, var den, at man ikke kunde finde nogen anden Uvei paa det tilbige Tidspunkt, at der ikke var nogen Tilbøjelighed fra den anden Side til Imødekommen, og at man ellers kunde være gaaet frem paa samme Maade som med Hensyn til de 3 andre Punkter, nemlig ved at finde en anden Form for det Samme. Jeg har altid troet, at det var det Standpunkt, det ærede Medlem har hævdet, og han har virkelig ogsaa hævdet det; men nu paa een Gang hævdet han med en ganske sjælden Uforbeholdenhed, at det var en hel anden Stilling, han indtog i Fjor. Saa siger det ærede Medlem, at han iøvrigt ikke nærmere vilde gaa ind paa Spørgsmaalet om Stiftsmidlerne, det vil jeg heller ikke gjøre; men jeg vil sige det ærede Medlem een Ting, at naar man ikke vil komme ind paa en Argumentation om Stiftsmidlerne, og naar man siger: denne Sag har været Gjenstand for Debat her i Thinget, det skal altsaa ikke nu igjen drages frem, hvem der havde Ret eller ikke, saa maa man blive derved; men det ærede Medlem følger en anden Methode, han siger, at han ikke vil gaa ind paa Gjenstanden for Debatten, men forsikrer samtidig, at han seirede i Debatten. Ja, det er maasse en Trøst for det ærede Medlem at tro det; men naar man ikke seirer paa anden Maade, end at man i en Sag bliver overfient og bagefter er overbevist om, at man stod sig, saa gaar det En ligesom Manden, der laa under Bordet og sagde: kan I se, jeg stod mig. Men saa ansøgte det ærede Medlem det Argument, at jeg som Ordfører havde sagt, at jeg vilde tage Sagen under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, og det skulde være et Bevis for, at jeg havde givet ham Ret. Efterat

jeg udtrykkelig havde sagt, at jeg ansaa det for fuldstændig overflødig og havde søgt at bevise det Ubegrundede i, hvad det ærede Medlem fremførte, men for at berolige mulige Tvivl havde sagt, at det var ikke usvareligt, og at Sagen skulde gøres til Gjenstand for fornøjet Overveielse, saa griber det ærede Medlem dette bagefter og siger, at det var en Indrømmelse af mig af, at han havde Ret. Jeg fremfører det kun som Exempel paa hans Argumentation; men det ærede Medlem maa forøvrigt selv have havt en Følelse af, at det ikke var saa overordenlig vel bevendt med hans Forsvar for sine Punkter, og navnlig for sit Udtryk „opgivet“, thi han endte til Slutning med at erklære, at han kun havde sagt, at han betragtede det, som om vi havde opgivet de 2 Punkter, og at jeg ikke behøvede at tillægge hans Betragtning stor Vægt. Jeg mente, at, naar han siger, at han betragter Noget som opgivet, saa var det hans Mening, at det var opgivet; men maasse er det ikke hans Mening, saa har jeg ikke Noget imod, at han betragter det saaledes. — Hans Udtalelse om Theaterforslaget tror jeg, at han ved nærmere Eftertanke selv vil finde ikke har Stort at sige, da han selv har tiltraadt vort Theaterforslag for i Aar. — Jeg gaar derfor nu over til Underhandlingerne. Det ærede Medlem siger, at Underhandlingerne af 8de November vilde jeg ikke komme ind paa, men Sagen er den, at jeg kan ikke komme ind paa dem her i Salen, da de ikke vedrøre denne Finantslov. Jeg skal dog i i al Rørlighed sige om disse Underhandlinger, hvad det ærede Medlem meget godt veed, at det blev overdraget til et privat Underudvalg, nemlig til 2 Medlemmer af hver Side i Udvalget for Finantsloven 1877—78, at forsøge, hvorvidt man kunde komme overens om en midlertidig Lov; at det ikke førte til noget Resultat, veed det ærede Medlem, og at den midlertidige Lov, der kom, ikke var Frugten af Underhandlingerne, men var en Lov, hvortil det første Skridt blev gjort af det ærede Medlem for Aarhus Amt 1ste Valgkreds (Winther) og det andet Skridt af et Medlem uden for vort Parti, at den kom ikke som en Frugt af Underhandlingerne, men tværtimod, jeg tør næsten sige mod, hvad man havde ventet, veed det ærede Medlem ogsaa. Det ligger nu ikke for; men jeg siger kun: Hvor kan det ærede Medlem bruge saadanne Ytringer, som han har gjort, naar han veed, hvad jeg her har ansøgt, veed det ligesaa godt som jeg; thi han har været med ved det Hele, har vidst det Altsammen. Naar man har det, kan det ikke nytte at tale som det ærede Medlem, og jeg fatter overhoved ikke, at han ikke har Selvfølelse nok til at lade den Vet ligge, han idag har betraadt, nemlig Insinuationens. Det ærede Medlem gav nemlig ogsaa en Fremstilling af Underhandlingerne, idet han begyndte saaledes: Den 15de Novbr. henstilles et Forslag om at lade Gjengangeren ligge ligesom Finants-